Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 20 AUGUST
1970, ANUL IV

152

34

„Pentru gloria poporului
și înflorirea
României socialiste,
pentru
cauza partidului - înainte!“

Foto: Grigore **PREPELIȚĂ**

[illegible] municipală

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

AUGUST TÎNĂR

Iată-ne, iubite cititor, în anotimpul cînd dau în pîrg roadele, cînd — deopotrivă Naturii — ne măsurăm încă o dată împlinirile.

Sărbătorescul August găsește holdele și uzinele, satele și orașele patriei în amplă ascensiune spre viitor. Eroicul act al Eliberării, săvîrșit sub conducerea Partidului Comunist Român, a dat istoriei acestei țări una din datele sale esențiale. Echivalînd cu începutul unei noi lumi, ziua de 23 August 1944 reprezintă un moment cardinal, cînd poporul a știut să aleagă ferm drumul spre democrație, spre bunăstare, spre socialism.

Tot ce vă oferă astăzi generos, în exuberanta voastră «vîrstă de aur», școala, familia, societatea, organizația pionierilor, își are izvorul în istoricul August 1944. În coloana entuziastă a sărbătorii, cravatele roșii flutură mîndru, înconjurate de dragostea întregului popor. Țara vede în voi pe continuatorii unor glorioase tradiții, tinerețea acelui August eliberator.

În coloana sărbătorii recunoaștem cu mîndrie farmecul vîrstei pionierești, jocurile și drumețiile vacanței. Setea voastră de învățătură, dorința fierbinte de a fi cît mai folositori țării, poporului căreia aparținem, sînt avuții de seamă ale societății noastre socialiste.

Vibranta amiază a patriei vede în fiecare dintre voi, aici, pe treptele de muncă și creație, de cutezanță și dăruire — ale lui August 1970 — chezășia zilei sale de mîine. Vede pe cei care vor duce România pe culmi tot mai înalte, de demnitate și fericire, de progres și civilizație, spre comunism.

MIHAI NEGULESCU

Omagiu eroilor patriei

Într-una din sălile Muzeului de istorie a Partidului Comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România.

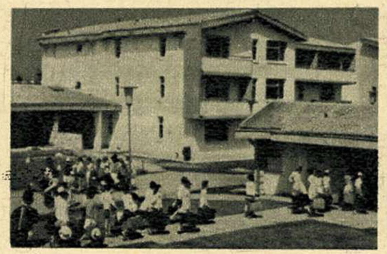

Noi oaspeți în tabăra de la Năvodari.

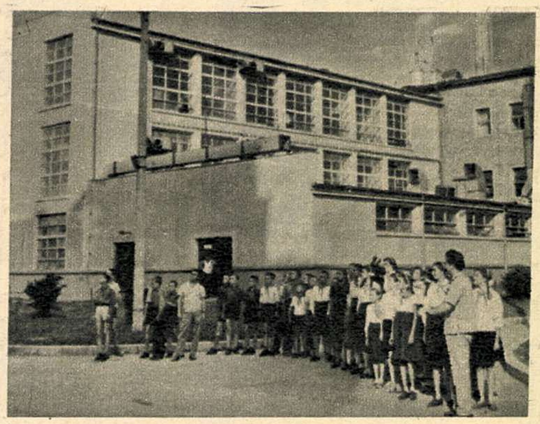

Vizitînd Săvineștii.

● Peste două mii de pionieri și școlari din județul Maramureș sînt antrenați în pasionantul concurs «Maramureșul pe coordonatele socialismului» dedicat marilor realizări din județul lor. Pînă la închiderea ediției s-au remarcat reprezentanții Liceului de muzică din Baia Mare.

● Zile în șir, orașul Sibiu a primit numeroși excursioniști, pionieri și școlari din județ. Zeci și sute de copii din Ocna Sibiului, Sadu, Biertan și alte localități au vizitat Muzeul Brukenthal oprindu-se îndelung în sălile cu exponate legate de mișcarea muncitorească din țara noastră.

● Pe meleagurile județului Neamț, pionierii din Buzieni, Roznov, Tg. Neamț, Piatra Neamț, întîmpină marea sărbătoare a zilei de 23 August, organizînd numeroase programe artistice și șezători.

● La serbările pionierești de la Tg. Trotuș, Oituz, județul Bacău, copiii au adus partidului, în cîntece și versuri, omagiul de recunoștință pentru copilăria lor fericită.

● «Cupa 23 August» la tenis de cîmp, competiție organizată de școlarii din orașul Bocșa, Caraș-Severin, este viu disputată în aceste zile.

MINITEHNICUS '70

Expoziția Minitehnicus a cunoscut în aceste zile o deosebită afluență de vizitatori de toate vîrstele. Blitzul fotoreporterului nostru a surprins pe vizitatorul nr. 50 000 (Marian Rotaru), nr. 100 000 (Dorel Bonțu), nr. 150 000 (Emil Crivăț) și 200 000 (Liviu Aron). Dar numărul vizitatorilor fiind mereu în creștere fotoreporterului i-a fost imposibil să-și mai continue numărătoarea din 50 000 în 50 000.

Vizitatorilor din Capitală li s-au adăugat mereu alte grupuri de pionieri din toate colțurile țării. De asemenea, pionierii de peste hotare, care au venit să-și petreacă vacanța în taberele de la Sinaia Năvodari, au făcut un popas de neuitat în sălile expoziției. Am surprins un grup, în momentul în care scriau cuvinte de admirație, în cartea de onoare.

Expoziția a fost onorată de prezența unor marcante personalități ale vieții noastre culturale și științifice, de oaspeți de peste hotare.

Renumitul savant Henri Coandă care a vizitat expoziția, a admirat din toată inima construcțiile, a discutat cu tinerii creatori, apreciind valoarea tehnică și științifică a exponatelor. «Am fost profund mișcat de tot ceea ce am văzut — a spus Henri Coandă — mi-e foarte greu să exprim tot ceea ce simt». La sfîrșitul vizitei, savantului i s-a înmînat omagial medalia de aur și carnetul de membru de onoare al clubului «Minitehnicus — Cutezătorii» Despărțindu-se de pionieri, savantul a spus: «Sînt fericit că m-ați primit printre voi. Vă mulțumesc!».

A fost un moment deosebit în viața expoziției «Minitehnicus '70».

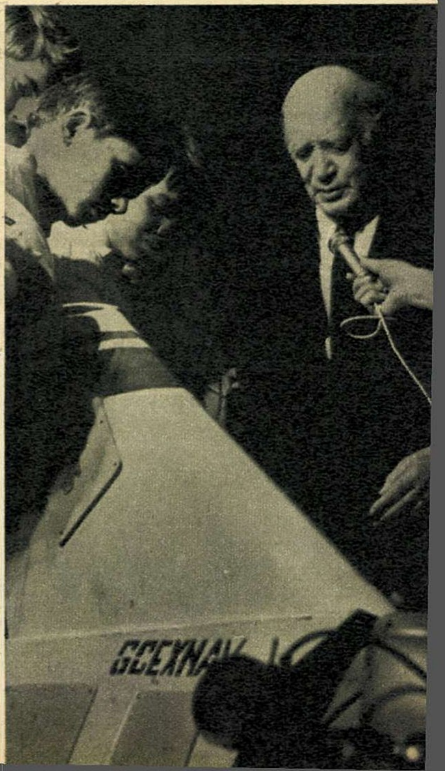

ZI LUNGĂ DE AUGUST LÎNGĂ GEAMANDURA-FAR

Povestire de Ilie TĂNĂSACHE

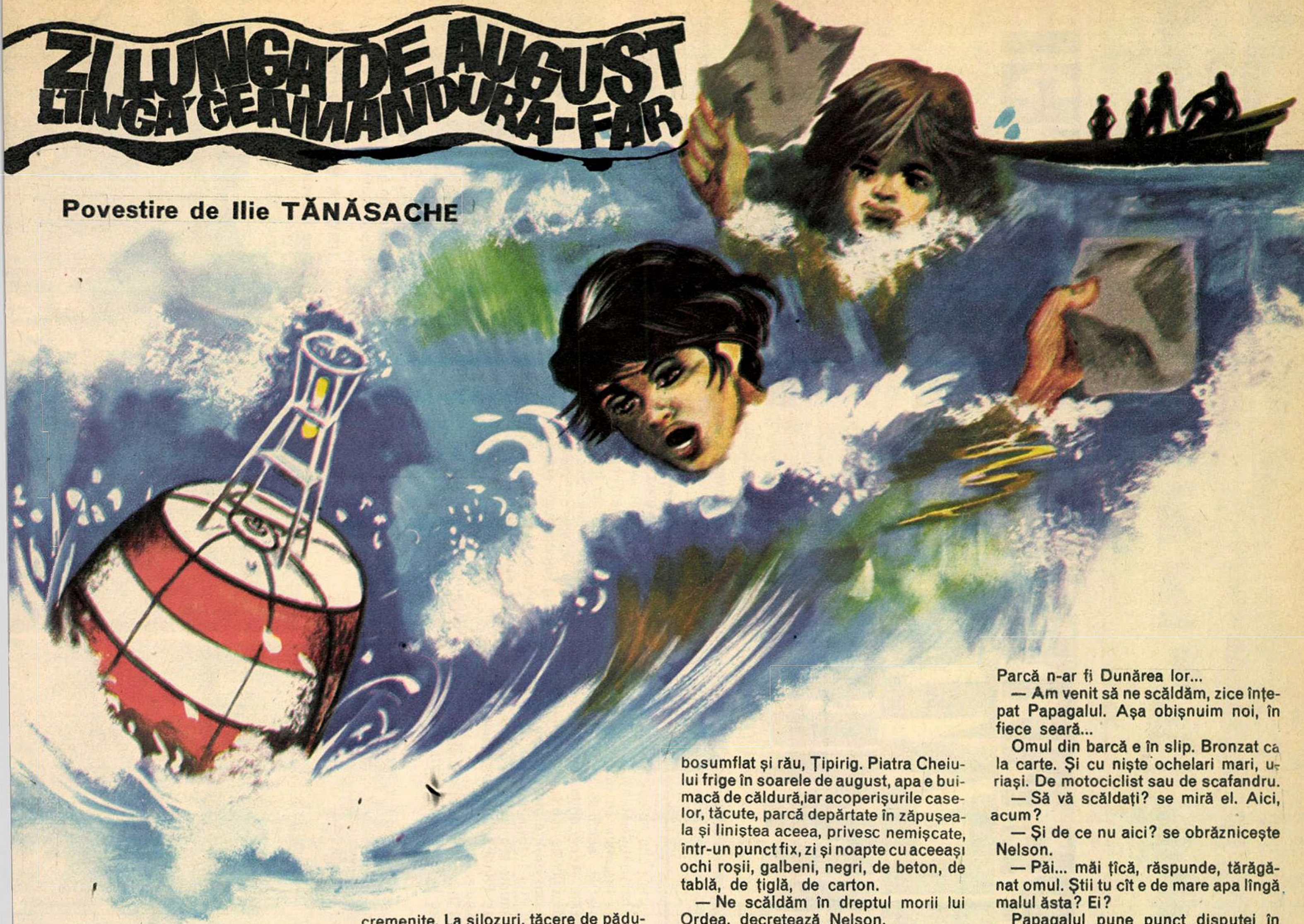

În port e o liniște totală. Ca într-o duminică de iarnă, cu Dunărea înghețată bocnă și soare cu dinți, și răsuflarea de crivăț a fluviului. Toată noaptea bacul a trecut din celălalt mal soldați nemți, camioane nemțești și tunuri trase de cîte șase cai, cu țeava înfășurată în bucăți de pînză cît un năvod. Coloanele aleargă, aleargă spre apus...

— Caii, vrea să se arate mai cu moț Țipirig, i-am văzut și eu. Aveau...

— Te-au lins pe bot cînd dormeai? îl ia peste picior Papagalul.

Nelson, Cartuș, Nucu sînt plictisiți, înfiorați de liniștea asta a portului. Aproape că nici nu iau în seamă rîca Papagalului cu Țipirig. Două bubuituri puternice, una după alta, despică liniștea. Apoi alte patru, încolo, spre Brateș. Fluviul leagănă vuietul prelung să-l adoarmă. Îl urcă în susul apelor, pe undele blînde, îl coboară înapoi. Dincolo de poala de sălcii de pe malul celălalt, aproape de munții Măcinului, se stîrnește un nor uriaș de praf. Desigur, vreun vîrtej. Iată-l, ridică pînă la cer praful de-o palmă, măcinat toată noaptea de copitele cailor, de roțile tunurilor și autocamioanelor.

Pornesc cu toții spre portul vechi, părăsit, loc de scăldat pentru toată mahalaua. Merg prin liniștea aceea în care îți auzi pașii, răsuflarea. Macaralele de la danele de descărcare — încremenite. La silozuri, tăcere de pădure. De pe malul celălalt se trag cîteva rafale de mitraliere sau de pușcă automată.

— Hei, ce-i cu voi aici? se răstește la ei, de sub mal, un om cu o pușcă în mînă și banderolă tricoloră încinsă de braț.

— Ete-te-te!... zice Nelson surprins, perplex.

Papagalul, Nucu, Țipirig și Cartuș rămîn și ei cu gura căscată, pironiți de neașteptata apariție.

— Hei, plecați, plecați acasă copii...

Fac stînga împrejur și pornesc pe cheiul gol, pustiu. Trec pe lîngă gardul bazinului unde fumegă coșul unui remorcher lîngă cele trei șlepuri nemțești pline cu muniții.

De dincolo de fluviu răzbate din nou o rafală, și încă una sfîrșind clipele de pace, apăsătoare. Copiii se privesc nedumeriți și aleargă pe marginea de beton în care apele fluviului bat continuu cu fruntea lor fierbinte. În frunte, Nelson, cu o legătură neagră la ochiul drept pusă așa, să zică lumea că-i pirat. A auzit el de unul Nelson, general sau amiral, a citit chiar într-o carte cum că i-a învins pe francezi sau francezii pe el — mă rog, asta n-are absolut nici o importanță! — dar parcă mai interesant e să aduci a pirat. După Nelson, Papagalul. Lung, slab, cu un nas cît toate zilele. Apoi, Nucu — mic, sfrijit și el, parcă frate cu Papagalul, fără Simbad, cățelușul răsfățat. După Nucu, Cartuș — sprinten și liniștit. Și, la urmă de tot, bosumflat și rău, Țipirig. Piatra Cheiului frige în soarele de august, apa e buimacă de căldură,iar acoperișurile caselor, tăcute, parcă depărtate în zăpușeala și liniștea aceea, privesc nemișcate, într-un punct fix, zi și noapte cu aceeași ochi roșii, galbeni, negri, de beton, de tablă, de țiglă, de carton.

— Ne scăldăm în dreptul morii lui Ordea, decretează Nelson.

Cartuș aprobă imediat. Niciodată el n-a zis altfel decît ceilalți. Singur Țipirig bombăne ceva, nu se înțelege ce. Parcă ar vorbi cu caii lui, verzi. Să vedem la noapte ce năzbîtii vor veni să-i mai chinuiască somnul.

Departe, foarte departe s-aude un vuiet adînc, puternic, de motor. În susul Dunării, nimic. La dreapta, cocoțată pe rîpa galbenă, moara de vînt a lui Ordea. Cu paletele de scîndură negre de ploi, negre de soare, negre de vînt. Mai încolo, la școala de marină, un prepeleac, de unde sentinelele nemțești cercetează Dunărea.

Lîngă chei, în dreptul morii, un om bocăne la o barcă cît o șalupă, cu un caier de cîlți agățat la prova, un morman de unsoare gălbuie ca mierea la pupa și o bucată mare de hîrtie groasă, de la un sac de ciment.

— «Coasta de A-zo-ri-că!» — silabisește mirat Cartuș, pe marginea bărcii. Droaia izbucnește în rîs.

Ce nume caraghios!

— «Coasta de Azur», mă, îl corectează Nelson, fără să se uite. Cartuș ia din nou, literă cu literă. N-ar vrea să contrazică pe nimeni, dar iese «Azorică»...;

— Mușcă, Azorică, mușcă? o face pe deșteptul Țipirig.

Omul din barcă tresare. Apoi, îl ia în primire.

— Ce-i cu voi? Hai băieți la casele voastre...

Uite domnule, altul care-i goneste! Parcă n-ar fi Dunărea lor...

— Am venit să ne scăldăm, zice înțepat Papagalul. Așa obișnuim noi, în fiece seară...

Omul din barcă e în slip. Bronzat ca la carte. Și cu niște ochelari mari, uriași. De motociclist sau de scafandru.

— Să vă scăldați? se miră el. Aici, acum?

— Și de ce nu aici? se obrăznicește Nelson.

— Păi... măi țîcă, răspunde, tărăgănat omul. Știi tu cît e de mare apa lîngă malul ăsta? Ei?

Papagalul pune punct disputei în felul lui. Azvîrle pantalonul scurt de pe dînsul și, țîști, în apă. Dispare în adînc și iese tocmai aproape de geamandura-far, priponită la douăzeci, treizeci de metri de mal.

Huștiuliuc! și Nelson. Trece nestingherit pe sub «Coasta de Azorică» — cineva și-a bătut joc și a făcut din U, O, a adăugat un I, un C și un A și a ieșit numai bine din «Coasta de Azur», «Coasta de Azorică». Țipirig vrea și el să arate că știe, se azvîrle grăbit în apă și poc! cu capul de «burta» lui «Azorică». Iese la mal scărpinîndu-și cucuiul.

Omul cu ochelari de scafandru îi privește neputincios, dus pe gînduri. Papagalul și Nelson se învîrt în jurul geamandurii-far — acolo s-a răsturnat un vapor turcesc — și apoi se îndreaptă spre mal.

— Haide Nelson, haide Nelson! strigă Țipirig, Nucu, Cartuș. «Hei, fir-ar să fie de treabă» murmură omul din barcă. Se uită în josul Dunării de unde vin bubuiturile, apoi la geamandura-far. Soarele mai are un pic și coboară la asfințit. A și trecut în partea cealaltă a orașului. Numai vîrful prepeleacului are o sclipire de lumină. Vreo foaie de tablă sau, altceva, de metal, prinde ultimele raze de soare și strălucește așa.

— Să strigăm și pentru Papagal.

— Haide Papagalul! Haide Papagalul! țipă droaia de pe mal.

Papagalul se zbate, trupul lui slăbă-

(Continuare în pag. 8—9)

VARA
pionierească

REFREN PE
„DESCHIZ
DE DRUM

CE VREA S

Nu,dragi prieteni, nu e vorba nici despre primii aviatori, nici despre nu știu ce inventatori și nici măcar desp
marii exploratori. Ne gîndim la cele 7 echipaje de prieteni ai Masivului Leaota, care în această vacanță s-
apucat să facă un marcaj turistic pe cărările acestor munți.

Și acum să ne întrebăm ce e acela un marcaj turistic.

Excursie să fie? Evident, dar mai mult decît asta. Orientare turistică? Poate, dar mai mult decît asta. Pentru că cere și mai multă dragoste, și mai multă competență și mai mult efort decît în amîndouă cazurile la un loc. Pe un munte nemarcat turistul se descurcă mai greu decît Armstrong pe Lună. Și o potecă odată greșită, înseamnă panică mare și gîfîială zadarnică. Dar mai ales a merge fără marcaj înseamnă să n-ai plăcerea de a fi TU stăpînul potecii. Un marcaj turistic e o treabă de om civilizat care vrea să-și asigure viața pe munte,

privitului. Altfel zis, e și o chestiune de politețe: cînd pornești la drum, o gazdă primitoare îți oferă o călăuză: cea mai sigură și mai pricepută — marcajul.

Și poate mai presus de toate a marca potecile unui munte înseamnă odată în plus dragoste față de plaiurile țării.

«PENSULA, DAȚI-MI O PENSULĂ!»

Închipuiți-vă; să ai la dispoziție o pensulă, vopsea din belșug și o pădure întreagă de mîzgălit: ce huzur! Iată copacul acesta pe care tocmai ai trasat un triunghi roșu înconjurat de o bandă albă:

s-o caute ochii turis
tei au fost bătute cu
putane înarmate cu
vopsele, iar acum
expoziție. Acolo un
nici stînci, în golul al
de **fier cu tăblițe in**
acum și-a închipuit
unui munte e o joac
înșelat. Fiindcă, iat
echipajele:

Mai întîi să desc
bun de la un obiect

POTECILE LEAOTEI
ATORII
URI”

Ă ZICĂ TITLUL

re
au

Iată echipajele protagoniste: «Chindia», «Tătărani», şi «Bezdead» — ale judeţului Dîmboviţa; «Rucăr» şi «Trivale» — ale judeţului Argeş; «Sinaia» — al Casei pionierilor din Sinaia, «Ilfov» — al şcolarilor din Hotarele, judeţul Ilfov.

ştilor... Cărările Leao-
hărnicie de oştiri lili-
pensule şi cutii cu
muntele arată ca o...
de nu sînt nici copaci,
pin s-au plantat stîlpi
dicatoare. Dacă pînă
cineva că marcarea
că de-a vopselele, s-a
ă ce trebuiau să facă

opere drumul cel mai
tiv turistic la altul. Iar

asta e o treabă grea, înseamnă să găseşti locurile cele mai avantajoase, cele mai neobositoare. Iată-mă observîndu-i cum lucrează cei de pe traseul marcat de ilfoveni. Din fundul Secărilor spre creasta Leaotei începe un urcuş greu, împădurit. Merg liniştit după marcaj şi deodată am impresia că traseul e deviat în stînga în mod surprinzător. Totuşi urmez marcajul, şi... dau peste un adăpost. Echipa de şoc a celor patru (Ionică, Pepe, Vasile, Gheorghiţă) abătuse traseul voit, pe lîngă acest adăpost, pentru a da drumeţului un refugiu la nevoie. Şi mi-am zis: deştepţi băieţi!

Există şi o fază, ceva mai distractivă a marcajului, se merge cu ceasul în mînă pe traseul gata marcat, se cronometrează, iar pe plăcuţa de la intrare în traseu se

scrie: «**Vîrful Leaota, 4 ore**» — de pildă. Dar şi asta e cu dichis că trebuie să socoteşti nici după goana unuia, dar nici după plimbărica leneşă a altuia, ci să faci o medie.

UNDE A ŞTERS-O FRICA?

Legea turistului este prietenia cu natura, cunoaşterea ei, — operaţie prin care orice frică se evaporă. Iar «marca-

Ilie TRAIAN

(Continuare în pag. 14

1970
Exped. LEAOTA'70
Echipaj SINAIA

0 Ș
60
80

SUB SOARELE PATRIEI SOCIALISTE

In fiecare dimineață, trompetele pionierești vestesc începutul unei noi zile de tabără, o zi de vacanță cu zeci de întîmplări aducătoare de bucurii.

Minitehnicienii au poposit în taberel
Dîmbul Morii, Timișul de Sus și Telega
de carturi, mitingurile avia
și aeromodele și rachete, concursurile de v
au dat zilelor de vacan
un fa

«Fantom» a fost vedeta concursului de la E

La Telega, unde a fost găzduită tabăra de
premianții la mitingu
fotografiați îm

▲ Briza mării, răcoarea valurilor, atribute foarte plăcute ale vacanței

ŞOSEA ... DULCE
DE COPII HARNICI
00 KG = 1 Km !

Ce-aţi zice dacă, într-o bună zi, aţi vedea că o distanţă de 1 km de şosea e marcat de un şir lung de borcane cu... dulceaţă? Da, da! borcane cu dulceaţă, iar din ele să se răspîndească arome de fructe. Ar fi grozav! Cu siguranţă, aţi parcurge distanţa pe jos.

Ei, dar nu se poate aşa ceva! veţi spune voi. Şi totuşi s-a putut. Poate vreţi să ştiţi şi cum s-a întîmplat... Într-o zi, şaizeci de copii de la Şcoala generală nr.17 din Bucureşti au plecat la I.A.S. «30 Decembrie», judeţul Ilfov. Aici au cules fructe de tot felul. Le-au scos sîmburii, le-au sortat, care pentru dulceaţă, care pentru compot sau gemuri. În altă zi, au strîns păstăi de fasole, le-au curăţat şi le-au împărţit pe categorii: obişnuită, fină şi semifină.

Reproducem un scurt bilanţ al hărniciei lor: 5 tone conserve de fasole, aproape 8 000 kg de dulceaţă şi compot. Din carnetul profesoarei Tamara Molnar, conducătoarea grupului, reţinem cîteva nume: Daniel Herescu, Adriana Popescu, Nicolae Văduva, Antoaneta Grosu, Petre Hanga, Daniela Molnar, Gheorghe Trotuş, cei mai harnici, dintre cei şaizeci de harnici. Alături, o însemnare: «am depus aproape 1 000 lei în contul 2 000; am făcut excursii la Giurgiu şi la Călugăreni, pe locurile unde se realizează filmul istoric «Mihai Viteazul» ne-am scăldat şi am pescuit în Argeş...

Lidia NOVAC

La munte, pe crestele împădurite, pe pajiştile împestriţate de flori sau pe malul însorit al mării, atît de preţuită în această vară caldă, fete şi băieţi, purtători ai cravatelor roşii se joacă şi se odihnesc, merg în excursii şi fac sport. În taberele de specialitate s-au întîlnit în aceste zile cei mai tineri tehnicieni, poeţi, pictori. Fotoreporterii «Cutezătorilor» au surprins crîmpeie din această bogată vacanţă, sub soarele patriei noastre.

e de la Braşov,
. Concursurile
atice cu lansări
ĭnători de vulpi
ţă o culoare şi
rmec deosebit.

Braşov →

aeromodelism,
i au ţinut să fie
preună

FANTOM
BV-002
C.P. BRAŞOV

La Dîmbul Morii, tovarăşul inginer Iuliu Furo, vicepreşedinte al Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, a înmînat premii unor pionieri distinşi în activitatea tehnică ▲

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

8

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Intrînd în posesia planului subteranului și dîndu-și seama că e autentic, banditul acționează fără să-și dea seama că face jocul expediționarilor: pentru ca să nu fie nevoit să împartă tezaurul cu ceilalți, il pune pe Nic să astupe cu dinamită intrarea în peșteră și să rupă malul lacului de sus, inundîndu-l pe cel de jos, a cărui galerie, unde se aflau ceilalți bandiți, era falsă

Scenariu: **CONSTANTIN DIACONU**

Desene: **PUIU MANU**

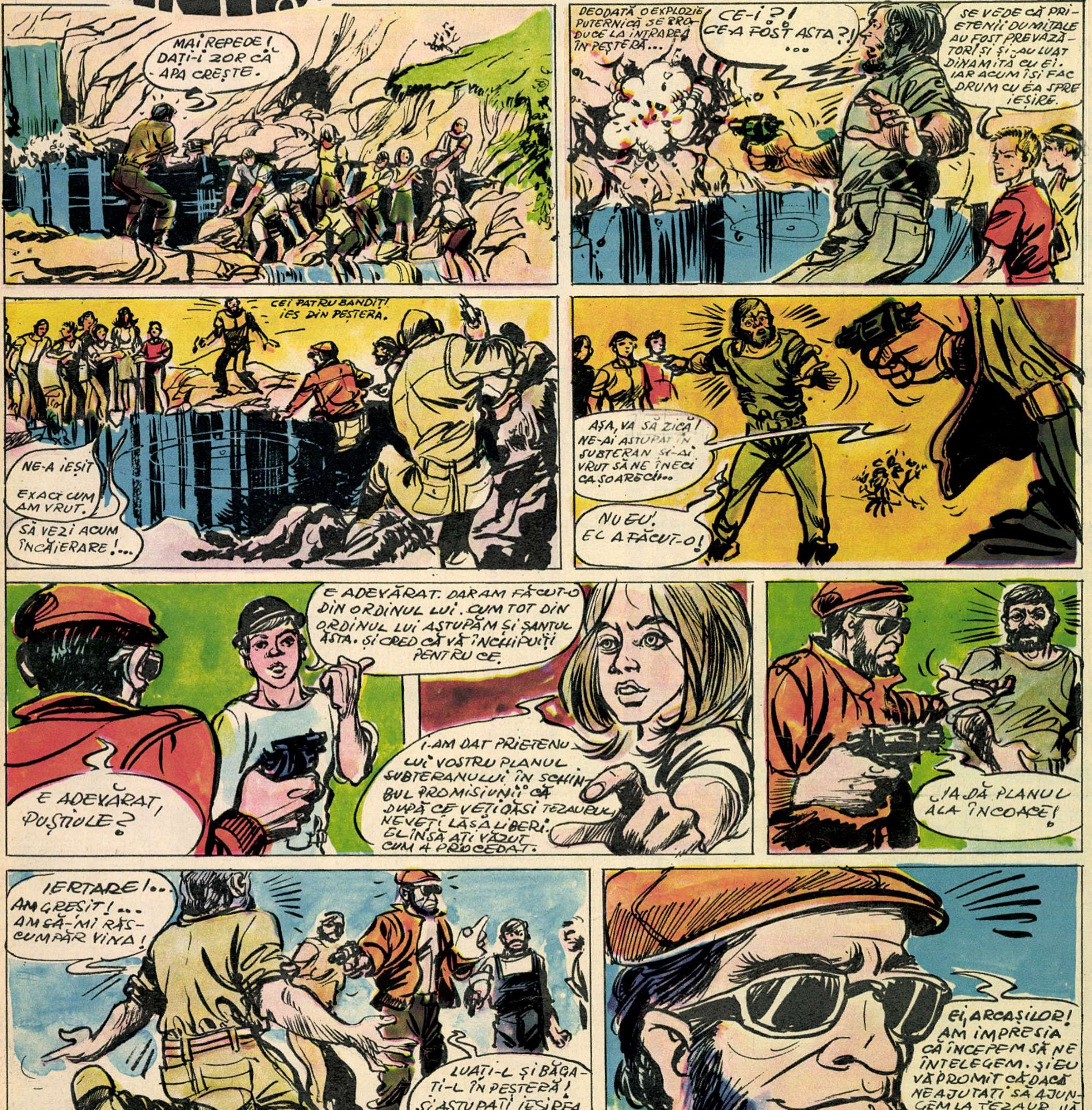
MAI REPEDE! DAȚI-I ZOR CĂ APA CREȘTE.
DEODATĂ O EXPLOZIE PUTERNICĂ SE PRODUCE LA INTRAREA ÎN PEȘTERĂ...
CE-I?! CE-A FOST ASTA?! ...
SE VEDE CĂ PRIETENII DUMITALE AU FOST PREVĂZĂTORI ȘI ȘI-AU LUAT DINAMITĂ CU EI. IAR ACUM ÎȘI FAC DRUM CU EA SPRE IEȘIRE.
CEI PATRU BANDIȚI IES DIN PEȘTERĂ.
NE-A IEȘIT
EXACT CUM AM VRUT.
SĂ VEZI ACUM ÎNCĂIERARE!...
AȘA, VA SĂ ZICĂ! NE-AI ASTUPAT ÎN SUBTERAN ȘI-AI VRUT SĂ NE ÎNECI CA ȘOARECII...
NU EU! EL A FĂCUT-O!
E ADEVĂRAT, PUȘTIULE?
E ADEVĂRAT. DAR AM FĂCUT-O DIN ORDINUL LUI. CUM TOT DIN ORDINUL LUI ASTUPĂM ȘI ȘANȚUL ĂSTA. ȘI CRED CĂ VĂ ÎNCHIPUIȚI PENTRU CE.
I-AM DAT PRIETENULUI VOSTRU PLANUL SUBTERANULUI ÎN SCHIMBUL PROMISIUNII CĂ DUPĂ CE VEȚI GĂSI TEZAURUL NE VEȚI LĂSA LIBERI. ÎNSĂ ATI VĂZUT CUM A PROCEDAT.
IA DĂ PLANUL ĂLA ÎNCOACE!
IERTARE!... AM GREȘIT!... AM SĂ-MI RĂSCUMPĂR VINA!
LUAȚI-L ȘI BĂGAȚI-L ÎN PEȘTERĂ! ȘI ASTUPAȚI IEȘIREA, BINE DE TOT.
EI, ARCAȘILOR! AM IMPRESIA CĂ ÎNCEPEM SĂ NE ÎNȚELEGEM. ȘI EU VĂ PROMIT CĂ DACĂ NE AJUTAȚI SĂ AJUNGEM LA TEZAUR, VĂ VOI LĂSA LIBERI...

(VA URMA)

AUGUST 1944

ZILE DE NEUITAT

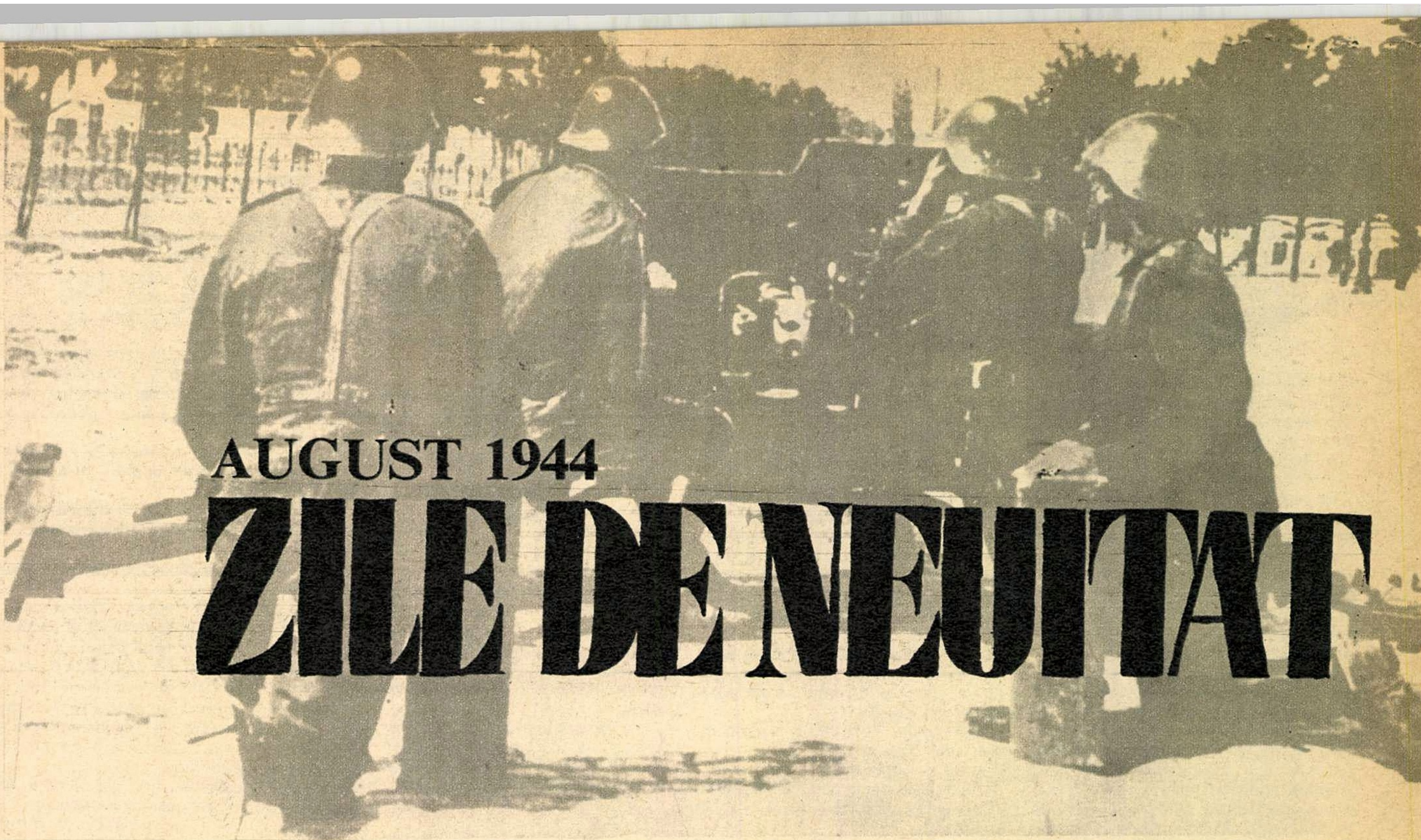

Acum, la vremea cînd adună ciorchinii aur și soare, mai mult ca oricînd, pășești cu emoție prin locurile care evocă acele zile de neuitat, de august, sfîrșitul de vară fierbinte a anului 1944, cînd a avut loc victoria insurecției armate, organizată și condusă de Partidul Comunist Român — eveniment crucial care avea să deschidă calea înfăptuirii idealurilor de libertate și dreptate pentru care au luptat comuniștii, cei mai buni fii ai poporului român.

Fiecare brazdă, fiecare palmă de pămînt e o filă de cronică. Numai la o palmă de loc de monumentala clădire cu mașini tipografice moderne, unde se editează revista voastră, se ridică arcul de piatră al podului de cale ferată de la Băneasa. O placă de marmură, fixată acolo, ne aduce în față suflul fierbinte al istoriei: «**De-a lungul acestei căi ferate, de la comuna Pipera și pînă la șoseaua București Chitila, a fost baza de plecare la atac a unităților românești care au luptat, între 24—27 august 1944, pentru apărarea Bucureștiului, împotriva trupelor hitleriste care acționau dinspre comuna Băneasa și din pădurile Tunari și Băneasa**»...

Bubuitul tunurilor, șuierul gloanțelor s-au stins de mult. Faptele de vitejie însă, înaltul devotament și spirit de sacrificiu al celor care au luptat atunci rămîn înscrise pentru totdeauna în cartea de aur a istoricului act de la 23 August. Cei mai buni fii ai țării, revoluționari, ostasi, n-au precupețit nimic, mulți jertfindu-și chiar viața, pentru eliberarea țării de sub jugul fascist.

La Băneasa sau la Turnu Severin, pe Valea Prahovei, în Carpați, s-au dat în acele zile lupte grele — și nu puține sînt exemplele în care s-a evidențiat totodată eroismul maselor populare. E destul dacă amintim bunăoară de faptele vrednice de admirație ale muncitorilor de la uzinele din Tohan, care au alcătuit din cîteva tunuri așa-numita «baterie albastră» (numită astfel datorită salopetelor pe care le purtau cei care constituiau bateria). Acționînd cu dîrzenie la Prejmer, în sectorul Doboli — Piatra Olt, această baterie și-a îndeplinit cu succes misiunile primite din partea comandamentului corpului de munte Brașov.

Nepieritoare rămîne, de asemenea, figura copilului Marin Lungu, devenit oștean la numai 9 ani, care s-a distins în acțiuni de cercetare pe frontul antifascist, printre care și aceea pentru cucerirea cotei 495 de pe dealul Sîngeorgiu, împresurat de puternice cazemate dușmane.

Armata română, umăr la umăr cu armata sovietică, a alungat prin lupte crîncene trupele fasciste eliberînd întregul teritoriu al patriei, contribuind în continuare activ la eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei, pînă la înfrîngerea definitivă a Germaniei fasciste. 170 000 de ostași români s-au jertfit pe cîmpurile de bătălie. Ca un omagiu adus armatei române se înscrie și faptul că peste 190 000 de ostași și ofiteri au fost distinși cu ordine și medalii sovietice, cehoslovace sau ungare, încununînd astfel glorioasele lor fapte de arme.

Memorabilul act de la 23 August, triumful insurecției armate din 1944, a deschis calea împlinirilor socialiste de acum. Oamenii meleagurilor noastre au urcat treaptă cu treaptă, sub același steag glorios al partidului, strîns uniți — clasa muncitoare, întregul popor.

AL. DINU IFRIM

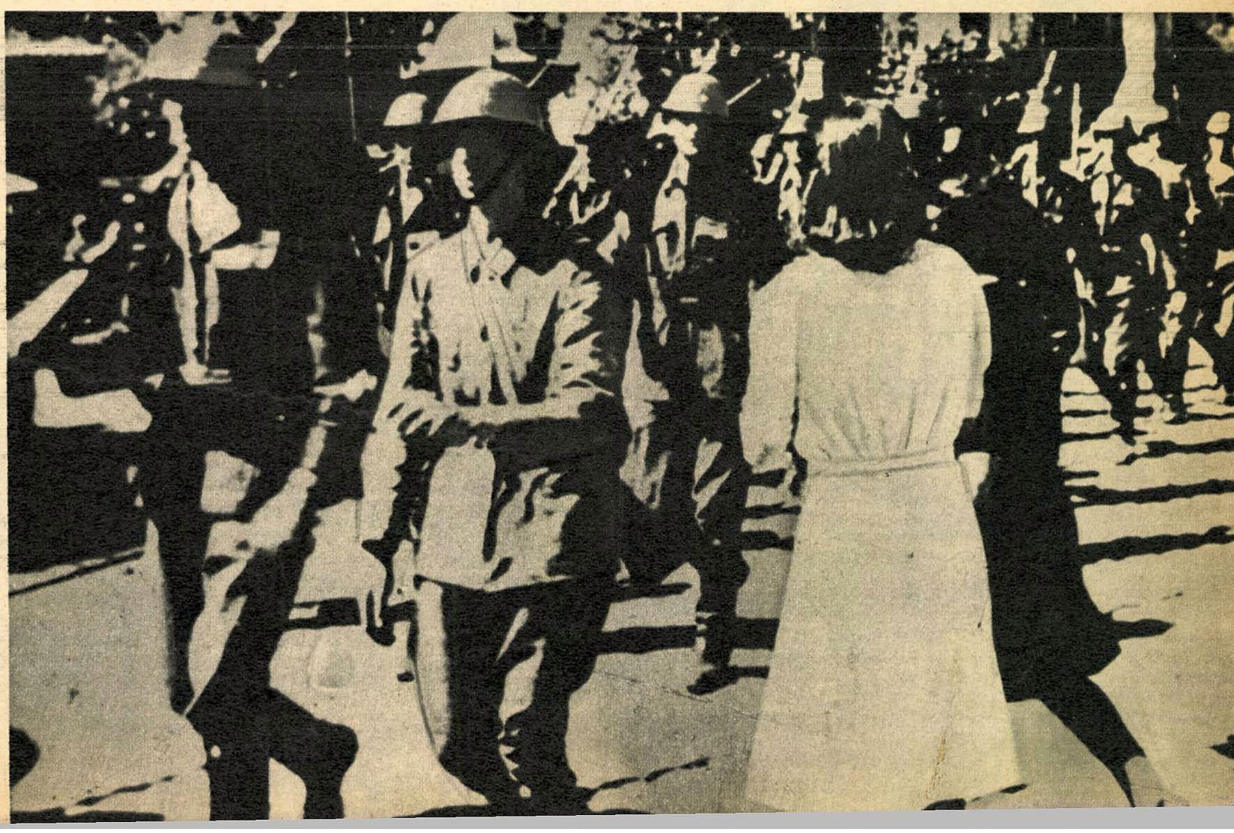

ZI LUNGĂ DE AUGUST LÎNGĂ GEAMANDURA-FAR

(Urmare din pag. 3)

nog se zvîrcolește în apă, face gălăgie. Dar degeaba. Parcă tot Nelson păstrează un ușor avans.

— Nelson!

— Papagalul!

Pe mal e o hărmălaie că racii, desigur, s-au ascuns prin cotloanele lor în adînc lăsîndu-și afară doar mustățile roșii să audă zgomotele de sus. Moara lui Ordea macină vînt, nepăsătoare, iar mai sus, la școala de marină, în prepeleacul ridicat într-o iarnă cu crivăț aspru — nici un semn. E o clipă pustie acolo, pe malul înalt. Poate, un pustiu înșelător ca și vîrtejul de peste Dunăre care se desface și iar apare, mai puternic, urcînd norul negru spre soare, să-l acopere, să-i reteze razele, să le ricoșeze spre apa fierbinte sau spre piatra albastră - vînătă a muntelui unde șerpii clocesc acum potopiți de căldură, cu gușile pestrițe gîlgîind în așteptarea unei picături de ploaie sau a unui fir de vînt răcoros.

Opt metri...

Nelson se ține în frunte. Culcă capul pe o parte, fornăie apa fluviului și azvîrle brațul. Legătura neagră de la ochi îi alunecă în apă, dar cine mai are timp de ea acum!

Șase metri.

Cinci metri. E limpede: cîștigă Nelson!...

O zvîcnire și Papagalul dispare în apă. Trece pe sub Nelson. Acesta habar n-are. Înoată nebun, răcoarea îi dă puteri și țîșnește la un metru în fața lunganului care rămîne cu gura căscată de uimire. Un val stîrnit de curent îi închide gura. Nelson urcă pe mal obosit și furios.

— Ei? îi face Papagalul în ciudă.

— Ce-i? întreabă Nelson, gata, gata să-l pocnească. Nu vrea să arate însă că-i este ciudă.

— Degeaba Papagalule, n-a fost corect, sare Țipirig.

— Tu vorbești, mă?

— Da, se trezește vorbind și omul din «Coasta de Azorică». Ceva n-a fost în regulă!...

Papagalul tace rușinat. Bubuiturile s-au mai rărit. Rar se mai aude cîte una. Cînd trăznesc însă, par aproape de tot — poate la fortul vechi, poate la șantierul naval, dacă nu în bazin. În diferite puncte ale orașului însă s-aud rafale, împușcături. Omul cu ochelari ascultă și grăbește cu lucrul lui.

— Hei, purceluși, vreți să-mi dați o mînă de ajutor?

Nu-i nevoie să repete invitația. Sar în barcă Cartuș, Țipirig, Papagalul și, la urmă, Nelson. Fără legătura aia la ochi nu mai are nici un haz. Nucu rămîne la bălăcitul lui, la fiecare cîte un capăt de balot și înfundă cîlții în crăpături. Lucrul merge repede.

— Și zi, te-a întrecut Papagalul? n-are de lucru omul cu ochelari.

Nelson tace. Apasă de icnește un ghemotoc de cîlți în crăpătura bărcii și tace.

— Vă mai întreceți o dată. Dar, fără șmecherii. Ei, ce zici, ai curaj?

— Îl întrec cu o singură mînă.

— I-auzi Papagale! Tu poți înota cu o mînă?

— Pot.

Un gînd luminează chipul tăbăcit al omului cu ochelari. Se uită sus, pe mal. Pescărușii au părăsit umbra sălciilor, sau zbenguiala bălții și au venit aici cu țipătul lor. Undeva doar, foarte departe, un punct mișcător, cu fum subțire și bătaia abia auzită de motor.

Barca se golește cît ai zice zbang! Sar pe mal Papagalul, Țipirig, Cartuș. Nelson se grăbește și el, se dezechilibrează și se întinde cît este de lung cu capul în deschizătura de la prova unde pescarii aruncă de obicei peștele prins, la răcoare.

— De trei ori pentru Nelson, strigă cu gura pînă la urechi Țipirig.

— Ura! Ura! Ura! țipă ca apucată droaia.

Nelson vede stele verzi. Verzi, albastre, galbene și apoi, în deschizătura aia întunecoasă, lucirea, sigur! lucirea unui automat. Și a unei banderole tricolore.

— E-te-te-te domnule! se miră exact ca atunci cînd i-a gonit celălalt om, de sub mal.

— Te-ai lovit rău? îl întreabă omul cu ochelari de scafandru privindu-l fix în ochi.

Nelson, șchioapătă caraghios și zvîc! pe mal.

— Uite cum facem... zice omul.

Rupe bucata de hîrtie de la sacul de ciment în opt dreptunghiuri cît o foaie de caiet fiecare. Le unge bine cu vaselină și așază patru în partea dreaptă de la pupa, patru în partea stîngă. Copiii se uită nedumeriți. Ce joc o mai fi și ăsta? Singur Nelson n-arată nici un semn de mirare.

— Fiecare își are grămăjoara lui. Cînd bat cu ciocanul, vă repeziți, luați cîte una și o lipiți de sticla de la geamandura-far. Veniți apoi și iar, și iar. Cine lipește mai repede, acela cîștigă!

— Să lipească, farul? sare Țipirig. Păi... farul!...

— Farul, farul!... îl repede Nelson.

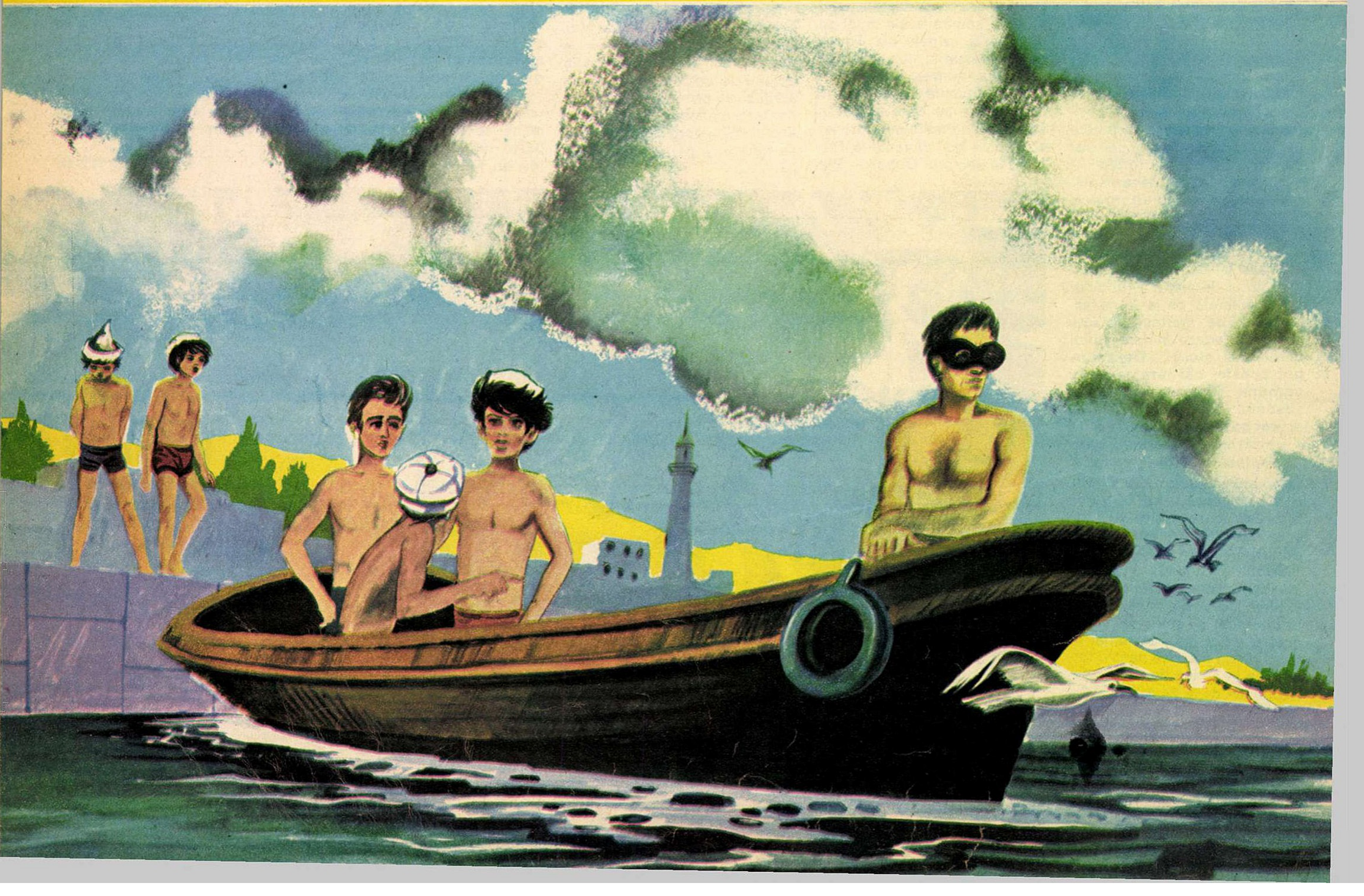

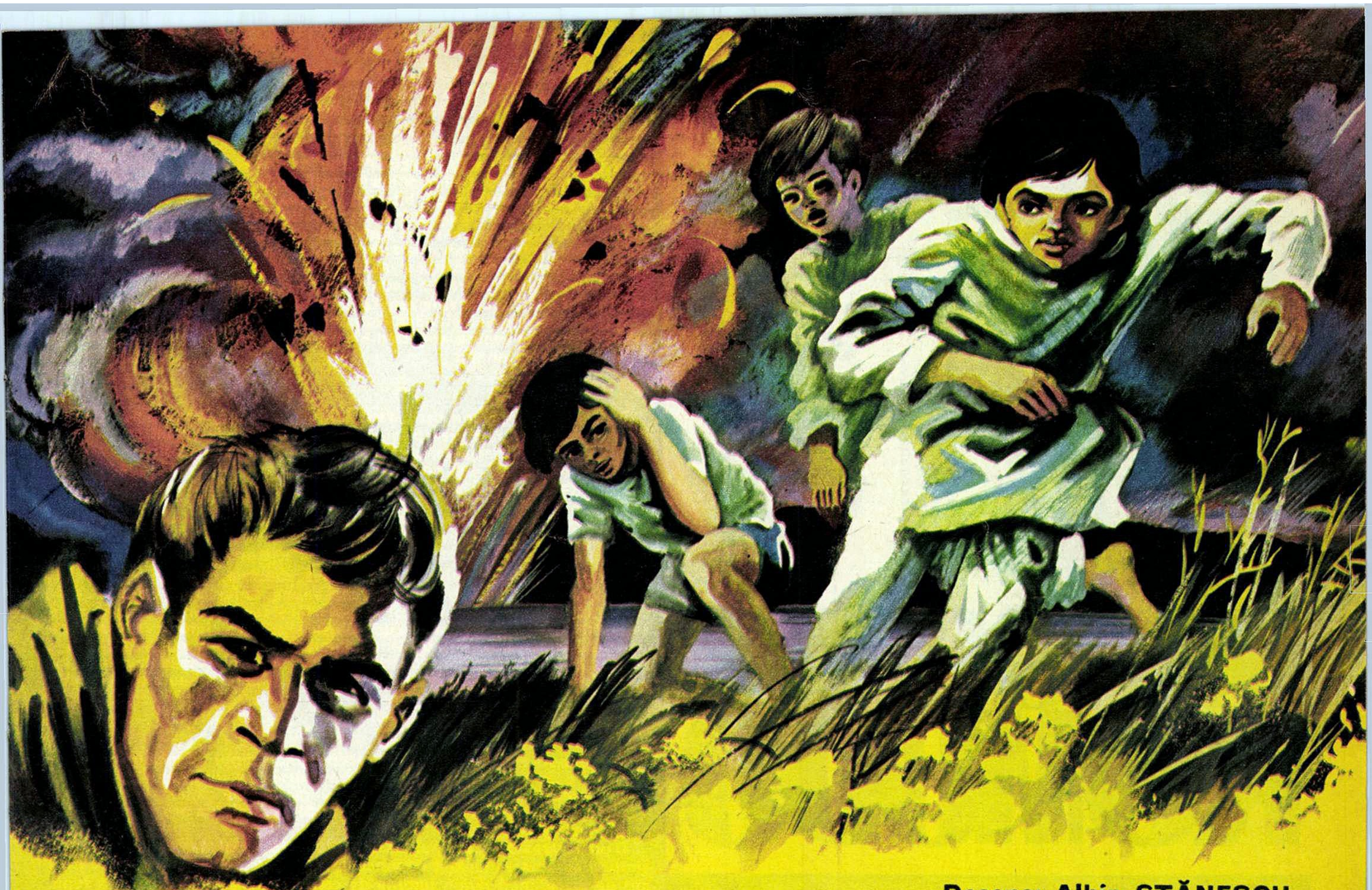

Desene: Albin STĂNESCU

Păi, ce ai orbul găinilor? Tu nu vezi.. și privește către omul cu ochelari, nu vezi că vrea să schimbe farul?

Omul cu ochelari se uită la Nelson. Se uită și zîmbește.

— Gata? zice el.

— Gata.

— Poc! răbufnește ciocanul în scîndura bărcii.

Nelson și Papagalul pornesc în cursă. Lunganul înoată cu stînga. Cu dreapta, deasupra capului, ține hîrtia cu vaselină. Papagalul înoată cu dreapta. Deocamdată, merg în linie.

— Lipiți bine! strigă omul la ei.

— Nici o grijă, răspunde aproape vesel Nelson. I-ar face și cu ochiul, dar din apă nu se vede... Nelson ajunge primul la geamandura-far. Lipește hîrtia și dă să înconjoare. În ceafa lui — Papagalul. Lipește și el. Adevărata cursă abia acum începe.

— Nelson! Nelson! Nelson!

— Papagalul! Papagalul! Papagalul!

— Bum! s-aude tunetul unui tun.

— Începe rundul doi! strigă nerăbdător omul cu ochelari de scafandru. (De mult nu mai e soare, dar el nu și-i dă jos).

Nelson a și înșfăcat hîrtia lui. A cîștigat cel puțin un metru. Și totuși, Papagalul se ține aproape, aproape.

— Nu te lăsa Papagale!

— Nu te lăsa Nelson!

De data asta aproape că ajung în același timp la geamandura-far. Apa izbește geamandura, o răsucește. Dedesubt, zace vaporul turcesc, cu catargul aproape de buza apei — acum scăzută. O manevră greșită pe aici și catargul, epava sfîșie totul, trage la fund, în liniștea rece, de mormînt, a nisipurilor.

Se încheie și a treia cursă. Începe a patra, marcată cu patru lovituri de ciocan în scîndurile proaspăt călăfătuite ale «Coastei de Azorică». Băieții se apropie de geamandura-far obosiți. Curentul îi fură și ei se luptă vitejește.

— Ura Nelson! anticipează Țipirig rezultatul disputei.

— Papagalul! Papagalul! Papagalul!

Ultimele dreptunghiuri de hîrtie sînt lipite aproape simultan. Farul e mort. Hei, acum să vă vedem șlepuri cu muniții, murmură ca pentru omul de pe Coasta de Azorică! Acum să vă văd. «Geamandura» a deviat un punct negru pe apa vînătă. Un punct răsucit de apele din adîncuri, ce se învolburează și fierb peste vaporul ucis, desigur jumătate în nisip acum, cu somni monștri ce lenevesc prin cabine, cu obleți obraznici aciuiați în sala mașinilor.

Papagalul și Nelson ating în aceeași clipă «Coasta de Azorică».

— Bravo Nelson!

— Bravo Papagale! bat copiii din palme.

Omul din barcă îi privește bucuros, își scoate ochelarii aceea imenși. Răsuflă adînc de parcă el s-a zbenguit în apă pînă acum.

— Mulțumesc... Copii!...

Papagalul gîfîie ca o locomotivă. Nelson stă lat pe piatra încinsă a cheiului. Din josul Dunării vuietul acela se aude parcă mai puternic. Nu se vede nimic mai departe de clădirea căpităniei. Pe malul celălalt, la bac, se aud voci de soldați nemți, duduit de mașini, nechezat de cai. Și bacul nu mai vine să-i ia, nu vin de loc... Deasupra tuturor acestora, cîteva bubuituri de tun. Acum, pe întuneric, par altfel decît în lumina zilei. Răzbat auzului fioros, grav, cu ecouri sfredelitoare. Și sînt atît de aproape!...

— Eu am plecat, se ridică Cartuș.

— Și eu, îl urmează Nucu căscînd.

Țipirig, Nelson și Papagalul se scoală și ei.

— Stați că merg și eu, sare omul din barcă cu hainele în brațe. Urcă cu toți malul galben, înalt. O umbră neagră, uriașă, cu brațe răschirate le iese în cale. O umbră ce se învîrte aiurea: moara lui Ordea.

Din josul Dunării duduitul acela de motor s-aude tot mai aproape. Omul fără ochelari acum se oprește în loc și ascultă. Se opresc și copiii.

— E bacul, zice Țipirig căscînd.

— Nțțț!... îl contrazice Nelson.

Albia Dunării e numai ecouri. Se lovesc de maluri, se topesc la suprafața apei, iar se ciocnesc de lutul galben. Pe lîngă cheiul de piatră înaintează din greu, împotriva curentului, cîteva lumini verzi, odihnitoare.

— Șlepurile!...

— Șlepurile cu muniții!... șoptește încet omul.

Luminile verzi alunecă nepăsătoare pe fața neagră a apei. Din cînd în cînd faruri puternice mătură șuvoaiele nopții din mal în mal.

— Șlepurile...

— De data asta nu mai scapă, murmură stăpînul «Coastei de Azorică»...

Sus, pe mal, e răcoare. În prepeleacul de la școala de marină se aprinde pentru o clipă un far grozav. Ce far! Reflector. Asta, desigur e pentru avioane.

Luminile verzi glisează pe fața întunecată a apei. Omul din barcă își aprinde o țigară. O stinge. Iar o aprinde și-o stinge din nou. Alături, moara de vînt macină bezmetic întuneric.

— A trecut de geamandura-far!...

— Da. Remorcherul a scăpat!

Motoarele bat plin, ritmic. Du-du-du-du-du!... Du-du-du-du-du... răspund malurile, apa, casele camuflate, mari, pipernicite, tăcute, orașul cuprins de somnul adînc, de liniștea adîncă și grea.

— Atenție, șlepurile acum!

— Culcat! țipă omul la copii.

Un cranț! scurt, de metal sfîșiat, răsucit, o bufnitură surdă și apoi... Apoi, trei explozii succesive zguduie portul din temelii, pulverizează pînă sus așchii, piatra cheiului, pămîntul malului violent împroșcat. O flacără imensă incendiază Dunărea, apoi alta, și încă una. Flăcările mor repede, înghițite de șuvoaie.

Copiii se ridică de la pămînt înlemniți.

— Ați făcut treabă bună, băieți! îi laudă omul. Bună seara și, încă o dată mulțumesc... Apoi dispare pe o stradă întortocheată de pe «Rîpă». Se mistuie Nelson, Papagalul, Cartuș, Țipirig și Nucu. Somnul din noaptea aceea le va fi tulburat de un vis cu o dună imensă de nisip, răcoros, cu o epavă nenorocită, umplută cu scoici, cu bușteni săturați de apă, cu un clopot de bord, ruginit, sunînd singur a pustiu, dînd cale liberă pe fluviu...

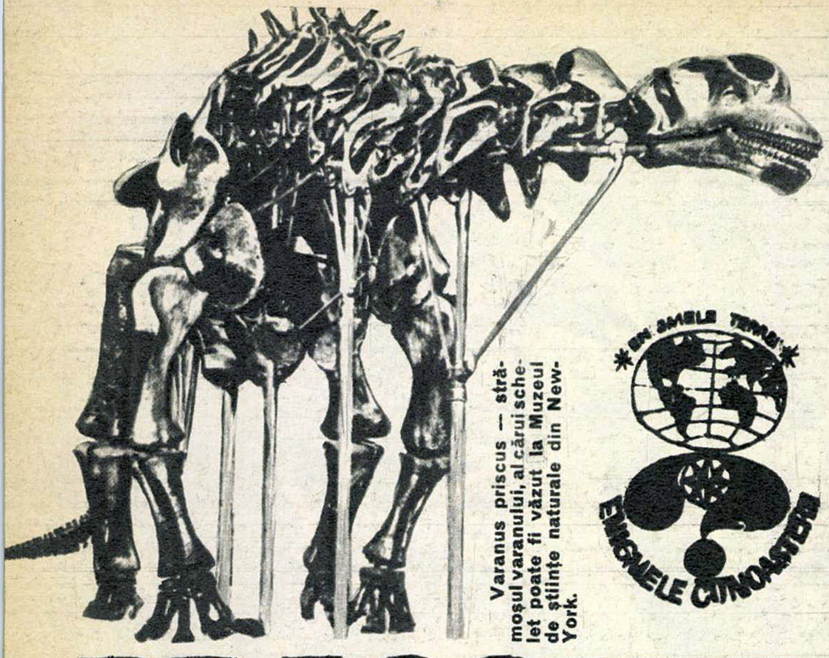

Varanus priscus — strămoșul varanului, al cărui schelet poate fi văzut la Muzeul de științe naturale din New-York.

DRAGONUL DIN KOMODO

UIMITOAREA AVENTURĂ A UNUI PILOT OLANDEZ

În vara anului 1912 un avion de tranzit al unei companii olandeze zbura deasupra Mării Flores, îndreptîndu-se spre bază. Așa cum se întîmplă ades în acest anotimp în aria Pacificului, un puternic taifun izbucni pe neașteptate. Avionul luă înălțime, dar amploarea furtunii era mult mai mare decît socotise pilotul. Pale de aer fierbinte loveau ca niște berbece fragila navă aeriană. După o vreme avionul ateriză forțat într-un luminiș înconjurat de o bogată vegetație tropicală.

Pilotul care a mai avut putere să sară din carlingă, făcu cîțiva pași, apoi își pierdu cunoștința. Cînd își reveni în fire, soarele asfințea. În lumina viorie a sfîrșitului de zi, apăru la cîțiva metri de el o făptură nemaivăzută. Părea o șopîrlă, dar una cum nu credea să mai existe pe pămînt. O reptilă uriașă, să tot fi avut 3 metri lungime. Îl privea fix, nemișcată, cu doi ochi negri de o extraordinară strălucire. Pilotul încercă să se ridice, dar nu izbuti; glezna îi era scrîntită și nu se putea mișca. Șopîrla gigantică șuieră amenințător, scoțînd o limbă lungă, bifurcată. Coada solzoasă ca și întreg trupul pendula cu mișcări repezi, sacadate. Pilotul reținu culoarea nămoloasă a pielii sale zgrunțuroase, împestrițată de dungi și pete de un portocaliu aprins. Într-un efort disperat, rănitul reuși să se ridice în genunchi apoi, rezemîndu-se de un arbust, se înălță cu gîndul de a se refugia în avion. Bizara viețuitoare șuieră din nou, dar pe neașteptate îi întoarse spatele și se îndepărtă, fără grabă spre vegetația deasă a junglei, dispărînd în umbră.

Raportul aviatorului olandez a stîrnit o mare senzație. Mulți au contestat existența uriașei șopîrle, socotind-o o nălucire generată de șocul provocat de prăbușirea avionului.

ȘI TOTUȘI...

Patrusprezece ani mai tîrziu, o expediție americană, condusă de Douglas Burden confirmă relatarea pilotului olandez. Șopîrla-gigant pe care indienii o numeau Banja-dorat căpătă un loc în atlasul zoologic, unde o găsim înscrisă și azi, sub numele de Varanus komodoensis. Varanul — care atinge aproape 3 metri lungime — nu se tîrăște ca celelalte șopîrle, ci înaintează pe cele patru labe ale sale, scurte, musculoase, înarmate cu gheare, asemenea uriașilor saurieni ai erei terțiare, dinosaurii. Trăiesc în vizuini săpate adînc în pămînt ori — mai cu seamă cei tineri — în scorburile arborilor uriași din pădurile tropicale ale insulei Komodo, Rindja și Padar, pămînturi aflate în cuprinsul Mării Flores, din aria Oceanului Pacific.

«Dragonii din Komodo» cum li se mai spune, se feresc de arșiță și uscăciune, adăpostindu-se în mai tot timpul zilei și ies să «vîneze» în ceasurile asfintitului, cînd căldura se mai domolește și adierea vîntului venit dinspre mare aduce puțină umiditate. Sînt animale de pradă; ele atacă cerbi, porci de apă, maimuțe și chiar redutabilii porci mistreți, cu care dau lupte înverșunate. Nu disprețuiesc însă nici carnea viperelor sau a altor reptile mai mici.

«PLASA HIPNOTICĂ»

«Dragonul» mănîncă mult și cu lăcomie. Cu dinții lui ascuțiți ca niște pumnale ușor curbate, rupe hălci întregi de carne din trupul prăzii și le înghite hulpav, fără să le mestece. Un varan — care cîntărește 150-160 kg — poate mînca un cerb voinic de circa 100 kg în cîteva ore, nelăsînd din pradă decît coarnele.

O pradă ușoară a dragonului o constituie în special maimuțele, care doar simțind apropierea lui sînt cuprinse de neliniște, de panică. Spaima lor e atît de mare, încît rămîn țintuite de crengi, fără a avea putere să fugă. Varanul emite sunete răgușite care măresc spaima micilor acrobați ai pădurilor. Sub privirea fixă, înghețată a varanului maimuțele par hipnotizate, paralizate. Varanul urcă pe arbori pînă la 2-3 m înălțime, înhață maimuțele și le înghite de vii.

PE FIRUL TIMPULUI

Sînt oare varanii «băștinași» ai acestor pămînturi insulare? Provin din regiunile continentale apropiate? Nu se știe încă. Ce e sigur este că în regiunile nord-vestice ale Australiei au fost găsite fosile a acestor uriașe reptile. Se pare că într-o perioadă anterioară apariției omului, în unele

---

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

DE OVIDIU ZOTTA

SURPRIZA

— Imposibil!

Tiberică ridică o spiță, o rîcîi cu unghia. Lemnul se rupea cu ușurință în așchii brune.

— E putred. După patru secole, cred și eu. Imediat ce terminăm cu hoții ăia, o să vă rog să mă ajutați să transportăm lucrurile astea. Vă dați seama ce valoare științifică au?

Atunci văzură că, făcute aproape una cu pămîntul din pricina ploilor și a prafului, ici-colo zăceau o șa, o ploscă de lemn îmbrăcată în postav, un pinten, o centură. Tiberică culese cu grijă un obiect îngust și lunguieț, probabil din metal.

— E o teacă.

— Dar ce teacă! Are aproape doi metri! exclamă Marius. Sabia care a stat în teaca asta trebuie să fi fost grozavă!

Tiberică îndepărtă cu lama briceagului praful și noroiul de pe o porțiune a tecii. Ieșiră la iveală încrustații complicate, stelele și soarele, capete de bour...

— Le-ați mai văzut undeva? zise el cu o blîndețe plină de superioritate.

— Unde să le vedem, nu... Ba da! urlă Marius. Sînt identice cu încrustațiile de pe mînerul săbiei de aur!

Se plesni aiurit cu palma peste frunte:

— Asta înseamnă... să spun sau să nu spun?

Și reluă, rar, cu pauze între cuvinte, ca și cum le-ar fi cercetat îndelung, să se convingă că se poate bizui pe ele:

— Asta înseamnă că teaca aparține sabiei din tezaur! De ce n-am presupune că acum nu știu cîte sute de ani, aici a avut loc o luptă între garda cea de demult a tezaurului si niște inamici? Doctore, Fred, Tiberică! Acum e rîndul nostru să-l salvăm! Cercul s-a închis din nou.

— Noroc că Eschimosul nu-i aici, rîse Palaghiță.

— De ce?

— El ar fi întrebat numaidecît «Care cerc?».

Trecătoarea răspunde într-o vale adîncă, de cealaltă parte a muntelui. Trepte săpate în piatră și ascunse de bråduți și jnepi te ajutau să urci, aproape neobservat, pe versantul următor. Dar pentru cei care foloseau drumul obișnuit, adică poteca pe care apucaseră Jaguarul și însoțitorii săi, valea era o prăpastie; nu putea fi trecută decît pe un fel de punte alcătuită din frînghii și fuștei de crengi necojite. Cînd Marius și prietenii lui se găsiră de cealaltă parte a văii, văzură cum, în urmă, apăreau cei trei călăreți.

— Curios, spuse el, privind cu atenție. Nu s-ar putea spune că între ei domnește o armonie perfectă!

Într-adevăr, călăreții se apropiau unii de alții sau se evitau într-un mod care era departe de armonie. După gesturile lor era limpede că se ceartă și chiar încearcă să se lovească reciproc! Brusc, unul dintre ei țîșni din grup și-și îndemnă calul în josul pan-

•SPORT•SPORT•SP

ÎNTRECEREA ÎNOTĂTORILOR

Zilele de vacanță au atras sute și sute de copii în activitatea sportivă. Nu de mult, la Ciușlea a avut loc concursul de înot «Delfin 70». Întrecerea s-a disputat între școlile din Doaga, Biliești și Suraia. Înotătorii au evoluat în tot timpul concursului foarte frumos, cîștigînd numeroase diplome. Echipa din Biliești a cîștigat cupa «Delfin 70». Vlad Alexandru și Nica Pleșcan s-au clasat pe locul I, și respectiv pe locul II. Participanții la concurs au fost invitați în încheiere să participe la un meci de handbal.

Aurel NEGOIȚĂ

CE VA ADUCE FAZA PE ȚARĂ

Nu de mult, la Tg. Jiu, a luat sfîrșit campionatul municipal de fotbal al pionierilor și școlarilor. **Echipa de fotbal a Școlii generale nr. 3, de la Rm. Vîlcea,** s-a clasificat în faza pe țară ce se va desfășura la Vatra Dornei. Tot Gorjul îi dorește mult succes!

Mihai Daniel CARABIS

TURUL CICLIST «FLOAREA PRIETENIEI».

Echipa Școlii generale nr. 2 Curtea de Argeș, campioană republicană a turului ciclist «Floarea prieteniei» pe anul 1970, împreună cu cel mai tînăr suporter!

FOTBAL LA... GE

Pînă acum, fetele erau cunoscute în f
aproape un an, elevele de la Școala gen
gazon. Fotografia ne înfățișează reprezen
tigat cu scorul 1:0

VOLEI, BASCHET

veste bună am primit de la Flor
generală nr. 2, comuna Pielești **(Dolj).**
amenajat la școală un teren sportiv
să jucăm volei, baschet și handba

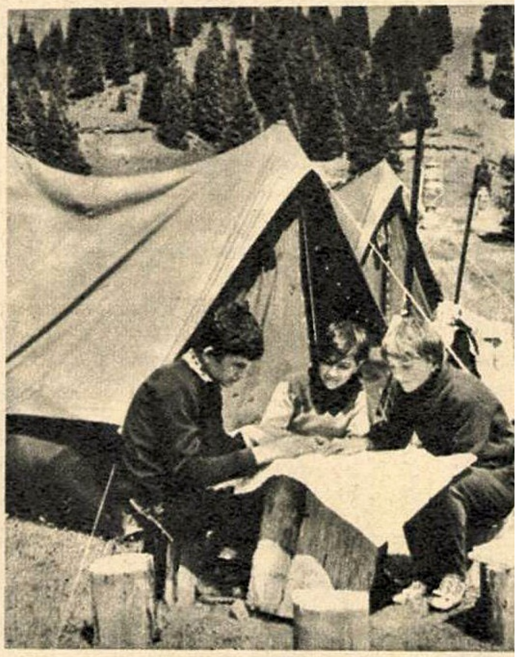

SALONUL AU OMOBILISTIC :

rsche 911 S», mai
te de modelul

NUL FEMININ

otbal doar ca suportere! Dar iată că de
erală nr. 1 Jimbolia pot fi întîlnite și pe
ntativa clasei a VII-a, după un meci cîș-

T, HANDBAL

ian Cîrstea din clasa a VII-a, Școala
Corespondentul ne scrie: «Ne-am
. Vom avea de aici înainte unde
l».

EXPEDIȚIILE «CUTEZĂTORII» TRANSMIT:

Multe din scrisorile, telegramele și ilustratele care sosesc zilnic la redacție vorbesc despre una dintre acțiunile la care participă numeroși pionieri — EXPEDIȚIILE «CUTEZĂTORII», EDIȚIA 1970.

Iată cîteva spicuiri din poșta sosită la închiderea ediției.

• Pornind din comuna Năruja expediționarii echipajului «SIMION MEHEDINȚI» din Focșani, au urcat spre culmile împădurite ale munților Vrancei, de la curbura Carpaților. În toate localitățile de pe itinerariul stabilit, începînd cu comunele Paltin, Spulber, Nereju, expediționarii au notat numeroase observații legate de etnografia și folclorul fiecărei așezări, au colecționat obiecte care vorbesc despre obiceiurile strămoșești pe aceste meleaguri.

• Echipajul «FRAȚII MOLDOVEI» de la Școala generală Hîrseni, județul Brașov care au parcurs un frumos itinerariu prin Moldova, au cercetat printre altele și istoria locurilor aflate de-o parte și de alta a depresiunii Cașin-Tazlău. Tot cu acest prilej ei au cercetat și au adunat numeroase date legate de luptele care s-au dat în primul război mondial pe liniile Oituz-Mărăști-Mărășești

• În cîteva rînduri, «ȘOIMII CARPAȚILOR» de la Școala generală, comuna Bîlta, județul Gorj, ne comunică bucuroși că cercetările făcute la Sarmizegetusa au fost foarte interesante pentru tot grupul, iar drumul anevoios spre Muntele Mic i-a răsplătit cu priveliști de neuitat.

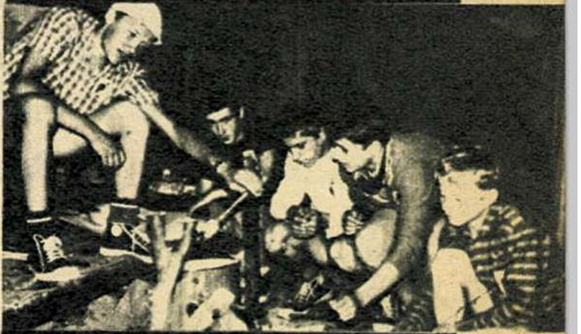

• Echipajul «Pescăruș 8» de la Liceul din Cobadin ne descrie amănunțit cîteva dintre momentele și punctele deosebite ale itinerariului. Astfel popasul în satul Dubova, după trecerea Cernei, a fost foarte interesant, acolo, expediționarii avînd posibilitatea să admire și să cerceteze rămășițele vechiului drum roman. Totodată, de-a lungul întregii expediții, naturaliștii au făcut o frumoasă colecție de plante, insecte și fragmente de roci.

POȘTA CONCURSULUI

Aventurile colegului
Minitehnicus

Scenar

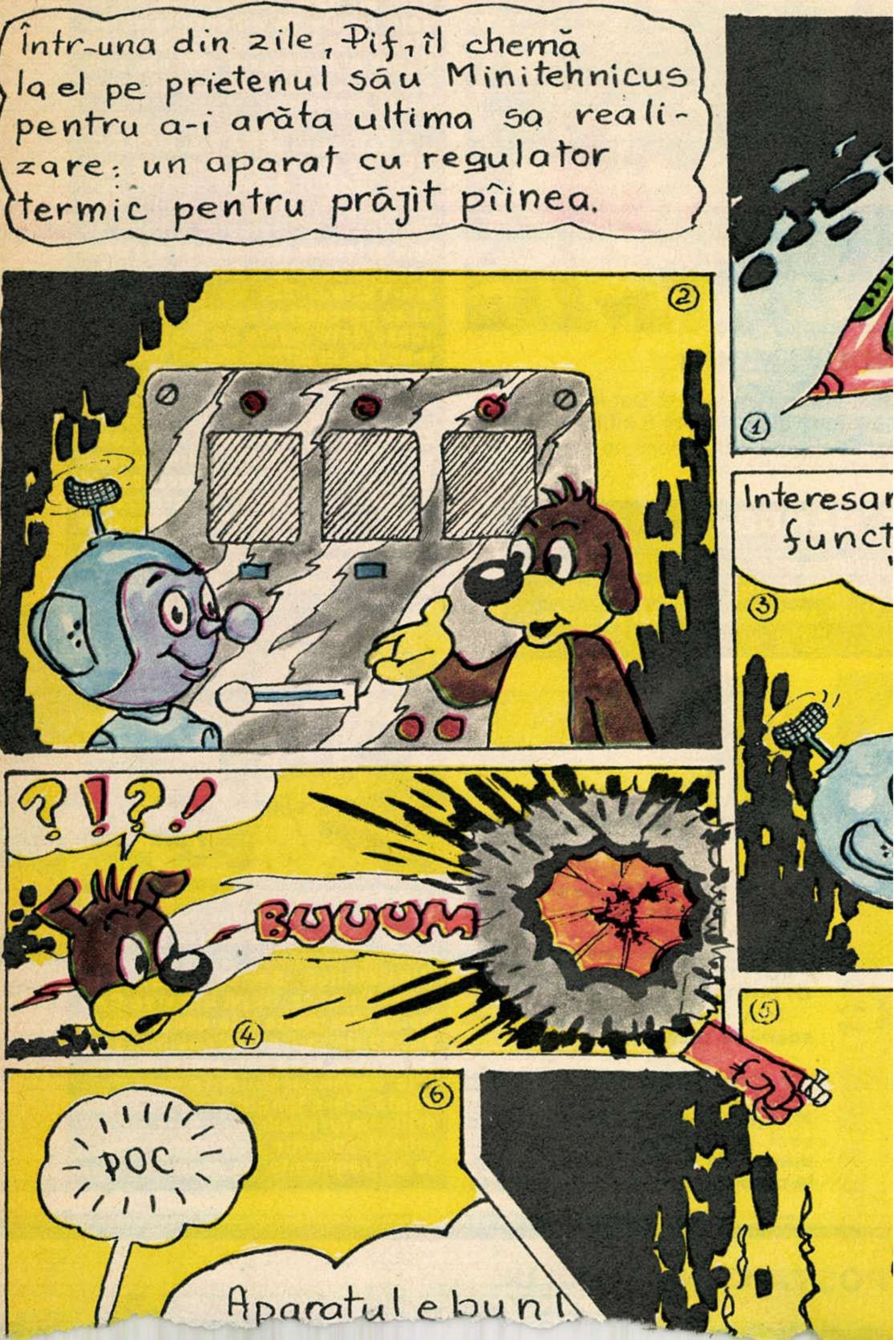

Într-una din zile, Pif, îl chemă la el pe prietenul său Minitehnicus pentru a-i arăta ultima sa realizare: un aparat cu regulator termic pentru prăjit pîinea.

①
②
Interesar
funct
③
?!?!
BUUUM
④
⑤
⑥
POC
Aparatul e bun!

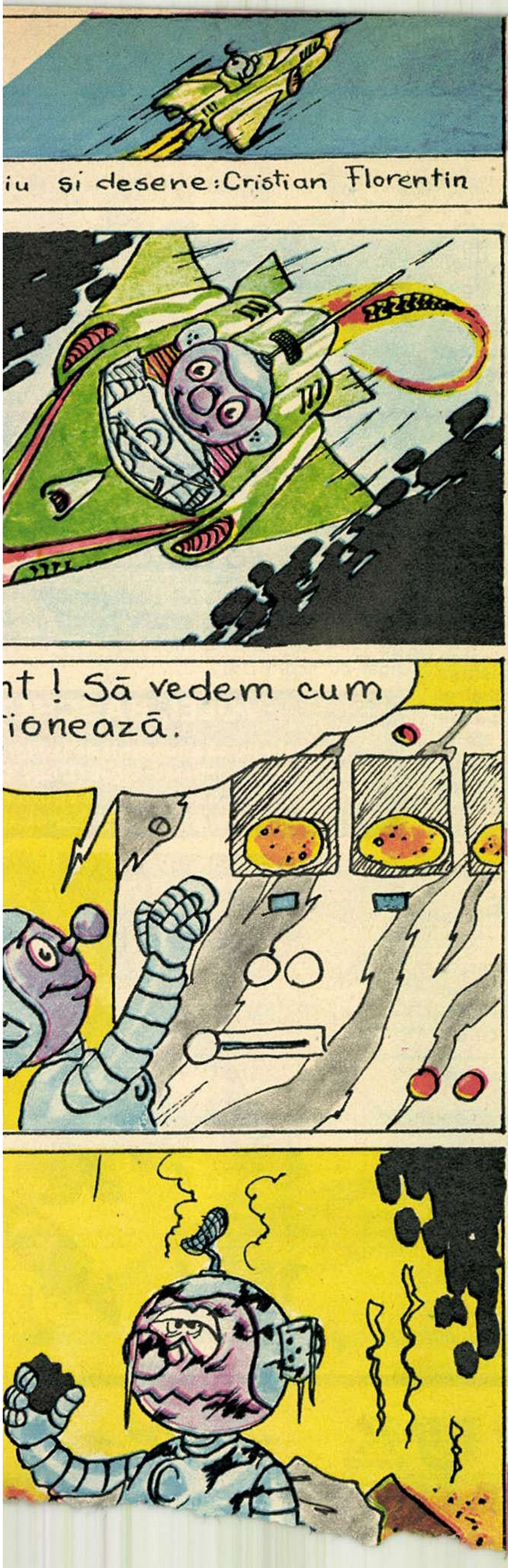

iu şi desene: Cristian Florentin
nt ! Să vedem cum
ionează.

(Urmare din pag. 5)

torii» sînt mai mult decît simpli turişti. Ei colaborează cu pădurea, cu văile, cu crestele;

Într-o seară spre Cabana Padina, pe la orele 21,00 coborau pe Strunga, complet nevăzuţi, patru curajoşi din echipajul «Sinaia» (Daniel, Gabriel, Bucur şi Costel). Au intrat în cabană liniştiţi ca nişte vînători încercaţi.

— Nu v-a fost frică de lupi, de urşi?

— Ce lupi, ce urşi? De cîinii ciobanilor poate, dar am mers cu farurile stinse (lanternele n.n.) şi totul a fost în regulă.

Alţi trei curajoşi, din echipajul «Trivale» dormeau liniştiţi în vîrful muntelui într-un adăpost improvizat, înconjuraţi de tunete şi fulgere. Conducătorul lor se perpelea de grijă, grăbindu-se să ajungă la ei, ca nu cumva să-i sperie fulgerele, dar cînd a ajuns, unul dintre ei i-a spus că n-au avut decît un singur necaz: de atîta zgomot n-au putut spune glume (!)

De altfel aşa e şi firesc: dacă TU marchezi aceste poteci, ai datoria de onoare să nu te faci de rîs speriindu-te de ele. E o chestiune de prestigiu şi onoare. Omul devine curajos şi din asemenea motive, credeţi-mă.

Prietenii Leaotei, însă, marcîndu-i cărările, au făcut o permanentă legătură între noi şi aceste frumuseţi: izvoare, pajişti, creste. Ei au făcut astfel încît oricînd să existe ochi care să le vadă.

P.S. Dragi cititori, voi care iubiţi plaiurile ţării, uitaţi-vă în jurul vostru, nu cumva au rămas pe undeva nişte cărări nedeschise sau nebotezate, care ascund frumuseţi ce ne aşteaptă de-atîta vreme pe toţi?!

Nu, nu-i o aluzie, e un îndemn!

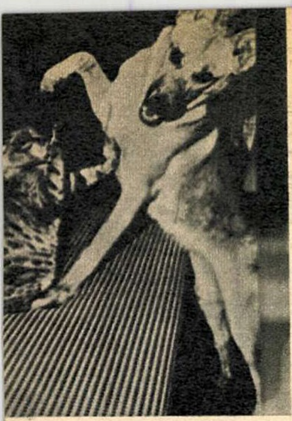

«Prietenii» se înțeleg.

PAGINA 5 MAGAZIN

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI GOGUȚĂ

După părerea mea, patinajul s-ar putea practica cu mai puține riscuri în timpul verii, întrucît nu este nici ger, nici lunecuș.

Dacă mămica te trimite în piață cu plasa după cumpărături, nu te opri în drum să joci volei, sub motiv că ai plasa pregătită.

Dacă mingea intră în poartă, rezultatul este 1:0 pentru echipa victorioasă. Dacă mingea intră în... fereastră, rezultatul este că apar părinții, și urmează lovitura de pedeapsă!

Gigel are o sugestie: din toamnă, pe lîngă disciplina sportivă, «aruncarea ciocanului» să se introducă și «aruncarea zoologiei».

Ar deveni campion, întrucît are practică serioasă!

Eu cred că Setilă era campion la toate categoriile, întrucît lupta totdeauna cu sete...

Un ZÎMBET cu...

Gioacchino Rossini (1792–1868), celebrul autor al «Bărbierului din Sevilla», primi într-o zi de la un tînăr pianist, o romanță fără cuvinte, spre consultare. Rossini o examină, apoi înapoie notele autorului, zicînd:

— Văd bine că romanța dumitale nu are cuvinte: dar unde este muzica?

ADRIAN LUCACI

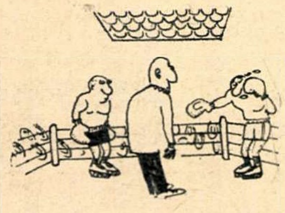

— Mă bate!

I. DAVIDESCU

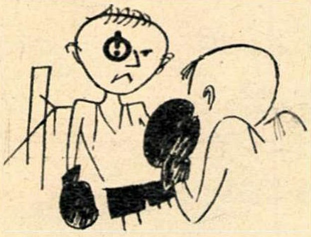

OCTAVIAN ANDRONIC

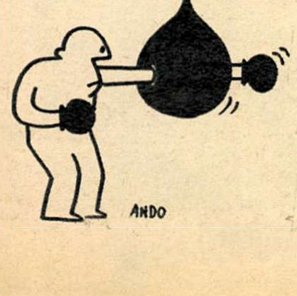

DAN VASILE DUMITRESCU

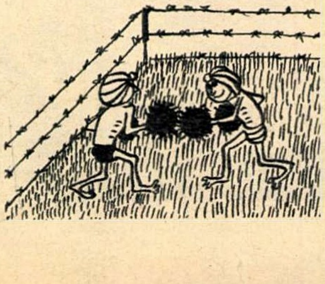

POȘTA SPORTIVĂ

Gigi S. Nu. Ești greșit informat. Tenisul de masă nu se joacă de trei ori pe zi: dimineața, la prînz și seara.

Pînă la ora actuală există numai tenis de cîmp și tenis de masă. Tenis de bufet nu există.

Un curios. Săritura la 200 de metri garduri a fost inventată de un copil, surprins într-o livadă străină, de un cîine care mușcă. La început, purta numele de săritura la 200 de metri caise.

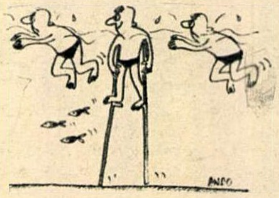

Matematician. S-ar putea ca matematica să aibă ca strămoși unii curenți marini, căci dacă n-o înveți, te duce la fund...

Ionel Stănică. Nu. «Menssana» nu-l puteți înlocui cu Mentosanul. «Corpore sano» se capătă prin sport.

Virgil Comșa. Cu toate încercările făcute, nu s-a inventat încă parașuta care să-l ajute pe parașutist să cadă exact pe pomii fructiferi.

Amator D. Cîștigător la proba 500 metri garduri nu este acela care sare peste gard, fără să-și agațe pantalonii. Sînt alte criterii.

I. AVIAN

EPIGRAME

UNUI ALERGĂTOR VALOROS

Comportarea ta frumoasă
Schimbă vorba din popor.
Fuga nu e rușinoasă,
Dacă... ieși învingător!

UNUI BASCHETBALIST GĂLĂGIOS LA MECI

Pe teren neîncetat,
Aprig a vociferat,
Să arate, natural,
Cît de tare-i la oral.

UNOR GIMNAȘTI BUNI

A remarcat fără ocol
Colegii în amănunțime
Că în gimnastica la sol
Sînteți mereu la înălțime.

UNUI ȘAHIST

La șah gîndești pentru-o mutare
Pînă ce-mi crește părul mare
Încît pe masă-i necesar
În loc de ceas, un calendar.

V.D. POPA

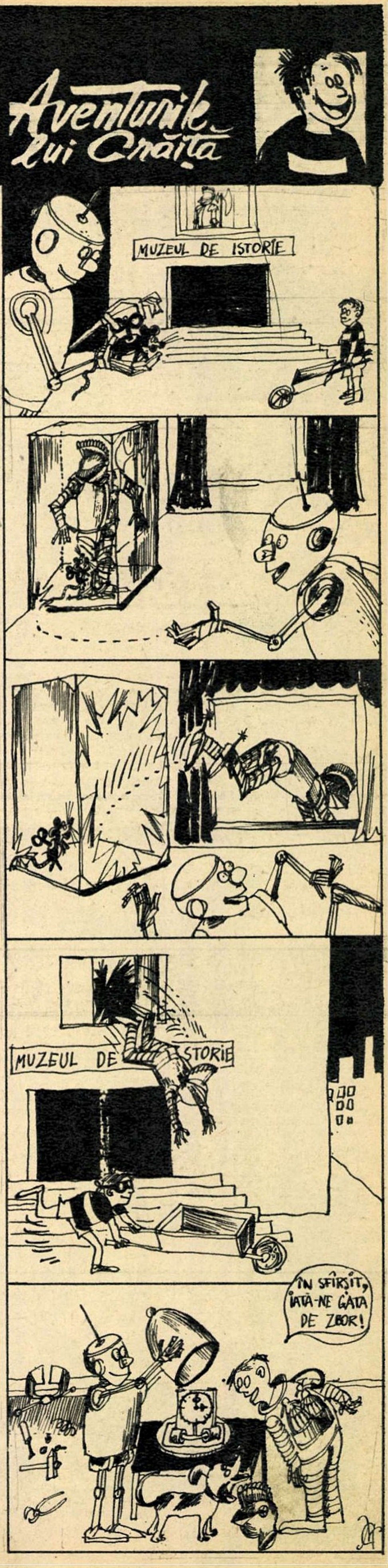

Bibl. Municip.

PALOȘUL NEÎNVINS

18

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:
Rareș vrea să ajungă în munți și de la adăpostul lor, să ridice țara spre a alunga vrăjmașul și a nu lăsa nepedepsită trădarea boierilor. Dar ca să nu mai umble pe căi ocolite și ca să cîștige timp, se travestește cu însoțitorii săi în negutători de pește.

Scenariu: **COSTACHE ANTON** Ilustrații: **MIHAI SĂNZIANU**

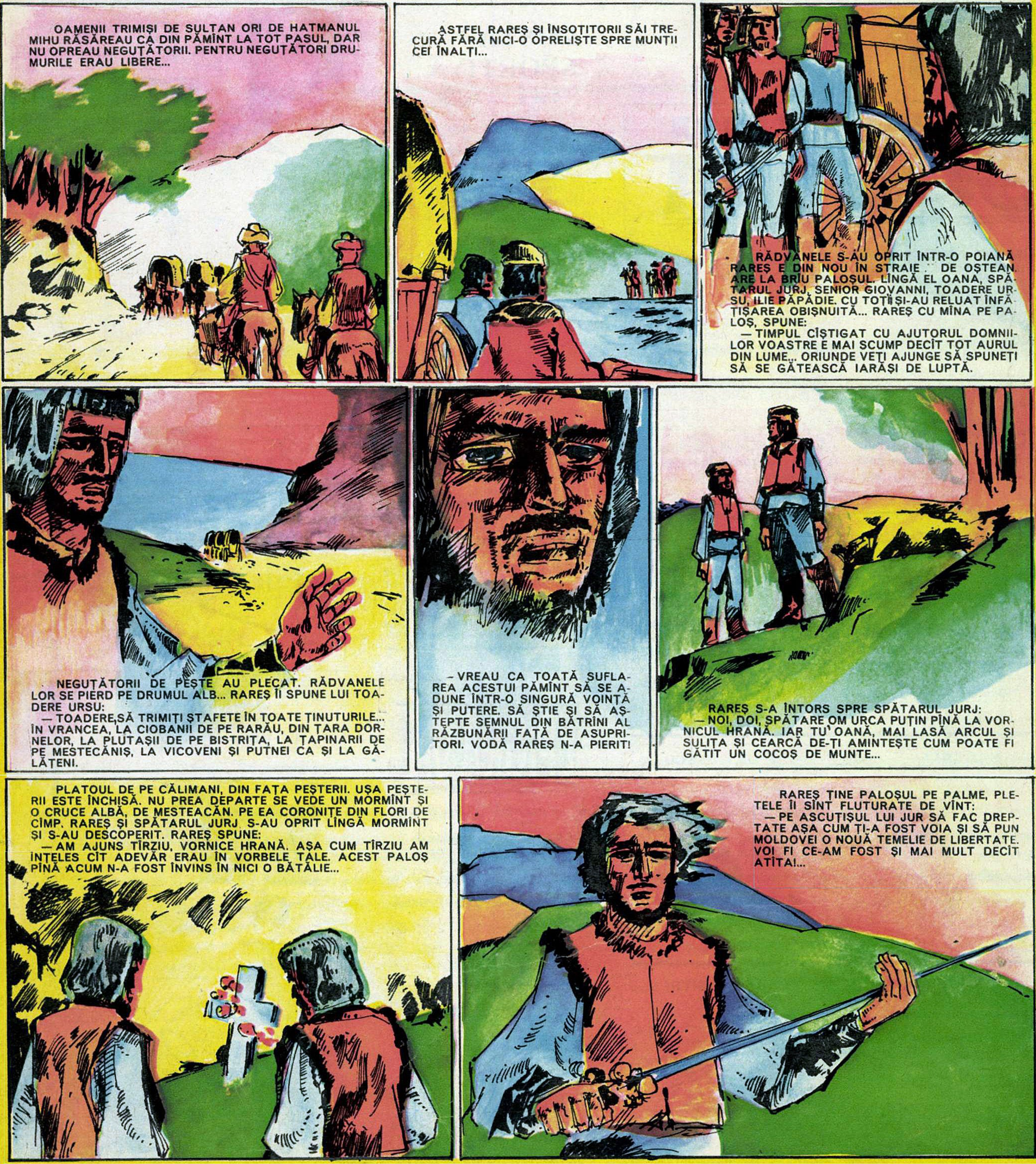

OAMENII TRIMIȘI DE SULTAN ORI DE HATMANUL MIHU RĂSĂREAU CA DIN PĂMÎNT LA TOT PASUL, DAR NU OPREAU NEGUȚĂTORII. PENTRU NEGUȚĂTORI DRUMURILE ERAU LIBERE...

ASTFEL RAREȘ ȘI ÎNSOȚITORII SĂI TRECURĂ FĂRĂ NICI-O OPRELIȘTE SPRE MUNȚII CEI ÎNALȚI...

RĂDVANELE S-AU OPRIT ÎNTR-O POIANĂ. RAREȘ E DIN NOU ÎN STRAIE DE OȘTEAN. ARE LA BRÎU PALOȘUL. LÎNGĂ EL OANA, SPĂTARUL JURJ, SENIOR GIOVANNI, TOADERE URSU, ILIE PĂPĂDIE. CU TOȚII ȘI-AU RELUAT ÎNFĂȚIȘAREA OBIȘNUITĂ... RAREȘ CU MÎNA PE PALOȘ, SPUNE:

— TIMPUL CÎȘTIGAT CU AJUTORUL DOMNIILOR VOASTRE E MAI SCUMP DECÎT TOT AURUL DIN LUME... ORIUNDE VEȚI AJUNGE SĂ SPUNEȚI SĂ SE GĂTEASCĂ IARĂȘI DE LUPTĂ.

NEGUȚĂTORII DE PEȘTE AU PLECAT. RĂDVANELE LOR SE PIERD PE DRUMUL ALB... RAREȘ ÎI SPUNE LUI TOADERE URSU:

— TOADERE, SĂ TRIMIȚI ȘTAFETE ÎN TOATE ȚINUTURILE... ÎN VRANCEA, LA CIOBANII DE PE RARĂU, DIN ȚARA DORNELOR, LA PLUTAȘII DE PE BISTRIȚA, LA ȚAPINARII DE PE MESTECĂNIȘ, LA VICOVENI ȘI PUTNEI CA ȘI LA GĂLĂȚENI.

— VREAU CA TOATĂ SUFLAREA ACESTUI PĂMÎNT SĂ SE ADUNE ÎNTR-O SINGURĂ VOINȚĂ ȘI PUTERE. SĂ ȘTIE ȘI SĂ AȘTEPTE SEMNUL DIN BĂTRÎNI AL RĂZBUNĂRII FAȚĂ DE ASUPRITORI. VODĂ RAREȘ N-A PIERIT!

RAREȘ S-A ÎNTORS SPRE SPĂTARUL JURJ:

— NOI, DOI, SPĂTARE OM URCA PUȚIN PÎNĂ LA VORNICUL HRANĂ. IAR TU OANĂ, MAI LASĂ ARCUL ȘI SULIȚA ȘI CEARCĂ DE-ȚI AMINTEȘTE CUM POATE FI GĂTIT UN COCOȘ DE MUNTE...

PLATOUL DE PE CĂLIMANI, DIN FAȚA PEȘTERII. UȘA PEȘTERII ESTE ÎNCHISĂ. NU PREA DEPARTE SE VEDE UN MORMÎNT ȘI O CRUCE ALBĂ, DE MESTEACĂN. PE EA CORONIȚE DIN FLORI DE CÎMP. RAREȘ ȘI SPĂTARUL JURJ S-AU OPRIT LÎNGĂ MORMÎNT ȘI S-AU DESCOPERIT. RAREȘ SPUNE:

— AM AJUNS TÎRZIU, VORNICE HRANĂ. AȘA CUM TÎRZIU AM ÎNȚELES CÎT ADEVĂR ERAU ÎN VORBELE TALE. ACEST PALOȘ PÎNĂ ACUM N-A FOST ÎNVINS ÎN NICI O BĂTĂLIE...

RAREȘ ȚINE PALOȘUL PE PALME, PLETELE ÎI SÎNT FLUTURATE DE VÎNT:

— PE ASCUȚIȘUL LUI JUR SĂ FAC DREPTATE AȘA CUM ȚI-A FOST VOIA ȘI SĂ PUN MOLDOVEI O NOUĂ TEMELIE DE LIBERTATE. VOI FI CE-AM FOST ȘI MAI MULT DECÎT ATÎTA!...

SFÎRȘIT

Cutezătorii 34

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA.
Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor Béla GERGELY

1 leu
41033

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile PTTR de către factorii poștali și difuzorii de presă.